

Ние бевме лажовци

И. Локхарт

За Даниел...

**АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...
ИЗДАВАЧКА КУЌА САКАМ КНИГИ**

www.sakamknigi.mk

На светот има толку многу книги, а толку малку време...

Строго избрани одлични наслови за сите кои сакаат
книги со уникатни приказни достоини за нивното време...

Наслов на оригиналот

We were liars

© 2014 E.Lockhart

Copyright © за македонското издание

Издавачка куќа Сакам книги, 2015

Издавач Издавачка куќа Сакам Книги

Преведувач Ивана Спасев

Лектор Марија Иванова

Главен уредник Ивана Спасев

Компјутерска обработка Диме Спасев

Дизајн на корица Диме Спасев

Печатење Графостил - Скопје, 2015

Тираж 1000 примероци

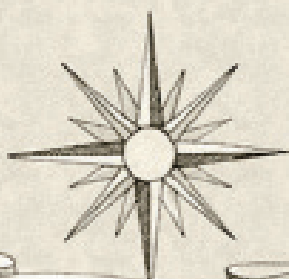
**Ова издание е финансирано и поддржано од
Министерство за култура на Република Македонија**

Ние бевме ЛАЖГОВЦИ

И. Локхарт

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...

Осїров Бичвуд

← Марїас Ваїнїард

прїсїдантїмїе

ханїар
за чїмїи

кїрка за
вработени

ВЛЕЗ

Перимейар

Дрвена пайека

Клермонї
Харис и Тийер

**Виндермир
ПЕНИ**

Айлантиски Океан →

**Кадлаун
БЕС**

**Рег Гејџ
КЕРИ**

**ГЛАВНО
ПРИСТАНИЩЕ**

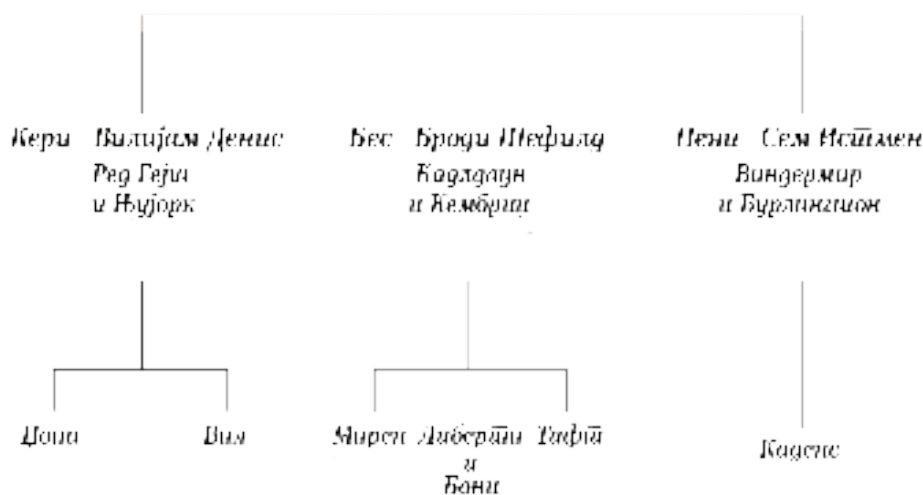

Семејно сѝебло

Харис Стклер и Гѝйтер Гѝфѝт

Клермонт и Ёксетон

ПРВ ДЕЛ

Добредојдовте

1

ДОБРЕДОЈДОВТЕ ВО ПРЕКРАСНОТО семејство Синклер.

Овде никој не е криминалец.

Овде никој не е зависник.

Овде никој не е губитник.

Членовите на семејството Синклер се спортски типови, високи и zgodни. Ние сме демократи со наследени пари. Нашите насмевки се широки, нашите вилици силни, а нашето сервирање во тенис агресивно.

Не е важно дали некој развод ќе ни ги уништи мускулите на срцата толку многу што веќе нема да можат ни да чукаат без борба. Не е важно дали парите од наследството полека ги снемува; дали сметките од кредитните картички стојат неплатени на работната маса. Не е важно дали на масичката покрај креветот има куп шишенца со апчиња.

Не е важно дали некој од нас е очајно, очајно вљубен.

Толку очајно вљубен што мора да преземе подеднакво очајни мерки.

Ние сме семејството Синклер.

Овде никој не е сиромашен.

Овде никој не е заблуден.

Ние бевме лажговци

Овде никој не греша.

Ние живееме, барем летно време, на приватен остров на брегот на Масачусетс.

Можеби тоа е сè што треба да знаете.

2

СЕ ВИКАМ Каденс Синклер Истмен.

Живеам во Бурлингтон, Вермонт, со мајка ми и три кучиња.

Имам скоро осумнаесет години.

Поседувам многу користена членска карта од библиотека и скоро ништо друго, иако живеам во огромна куќа полна со скапи, бескорисни предмети.

Порано бев русокоса, но мојата коса сега е црна.

Порано бев силна, но сега сум слаба.

Порано бев убава, но сега изгледам болно.

Вистина е дека трпам мигрени после несреќата. Вистина е дека не трпам будали.

Сакам двојни значења. Гледате? Трпам мигрени. Не трпам будали. Зборот го има скоро истото значење како и во претходната реченица, но не баш.

Трпам.

Може да се каже дека се однесува на издржливост, но тоа не е баш најточно.

МОЈАТА ПРИКАЗНА ПОЧНУВА пред несреќата. Јуни, летото кога имав петнаесет години, татко ми побегна со некоја жена што ја сакаше повеќе од нас.

Тато беше успешен професор со воена историја. Јас во тоа време го обожавав. Носеше палта од твид. Беше многу слаб. Пиеше чај со млеко. Сакаше друштвени игри и ме оставаше да го победувам. Обожаваше секакви чамци и бродови и ме научи да кајакарам. Сакаше велосипеди, книги и музеи.

Никогаш не беше голем љубител на кучиња, а показател за тоа колку многу ја сакаше мајка ми беше простиот факт што дозволуваше нашите златни ретривери да спијат на софите и тоа што ги шеташе по три-четири километри секое утро. Тој не ги сакаше ни баба ми и дедо ми, па тоа што го поминуваше секое лето на островот, пишувајќи колумни за одамна војувани војни и упатувајќи им вештачки насмевки на роднините на секој оброк беше показател за тоа колку многу нè сакаше мене и мајка ми.

Тој јуни, петнаесеттото лето, татко ми изјави дека ќе замине и навистина замине два дена подоцна. И рече на мајка ми дека тој не бил Синклер и дека повеќе не можел да се обидува да биде. Рече дека не можел да се смее, не можел да лаже, не можел да биде дел од тоа прекрасно семејство во тие прекрасни куќи.

Не можел. Не можел. Не сакал.

Тој веќе имаше изнајмено комбе за селење. Тој веќе имаше изнајмено и куќа. Татко ми го стави последниот куфер на задното седиште во Мерцедесот и го запали моторот.

Тогаш извади пиштол и ме застрела во градите. Јас стоев на тревникот и паднав. Куршумот отвори широка дупка во моите гради, а моето срце излезе од нив и падна во цвеќињата. Од отворената рана ритмички фркаше крв, а после почна да тече и од моите очи, од моите уши, од мојата уста.

Имаше вкус на сол и неуспех. Светлоцрвениот срам од тоа некој да не те сака навлегуваше во тревата

пред нашата куќа, во бетонските коцки на тротоарот, во скалите под тремот. Моето срце се грчеше.

Мајка ми збесна. Избувна, ми рече да се приберам.

Биди нормална, веднаш, рече. Во истава секунда, рече.

Затоа што си. Затоа што можеш да бидеш.

Немој да ми правиш сцени, ми рече. Диши и исправи се.

Направив како што ми рече.

Таа беше сè што ми беше останато.

Јас и мама ги исправивме и кренавме главите додека татко ми возеше надолу по улицата. Тогаш влеговме внатре и ги уништивме сите подароци што некогаш ни ги имаше дадено. Накит, алишта, книги, сè. Во деновите кои следеа, се ослободивме од софата и фотелјите кои моите ги имаа купено заедно. Го фрливме свадбениот порцелан, сребрените прибори, фотографиите.

Купивме нов мебел. Најмивме декоратор за ентериер. Нарачавме нов сребрен прибор од Тифани. Поминавме еден ден во прошетки низ уметнички галерии и купивме слики за да ги покриеме празните места на нашите ѕидови.

Ги замоливме адвокатите на дедо ми да ги осигурат средствата на мајка ми.

Тогаш си ги спакувавме куферите и заминавме на островот Бичвуд.

3

ПЕНИ, КЕРИ И БЕС се ќерки на Типер и Харис Синклер.

Дедо ми Харис ги наследил своите пари на дваесет и една година, откако дипломирал на Харвард, а потоа уште повеќе го зголемил своето богатство со бизнис кој јас никогаш не се помачив да го разберам. Тој наследил куќи и земја. Носел интелегентни одлуки во врска со неговите хартии од вредност. Се оженил со баба ми Типер и ја оставал да си брка работа во кујната и во градината. Ја покажувал пред народ накитена со бисери и изложена на неговите јахти. И според тоа како ми изгледаа работите, таа очигледно уживаше во тоа.

Единствениот неуспех на дедо ми е тоа што никогаш не добил син, но нема врска.

Ќерките Синклер беа благословени.

Високи, весели и богати, тие девојки беа како принцези во бајка. Тие беа познати низ цел Бостон, на Харвард и во Мартас Вајнјард, по нивните џемпери од кашмир и нивните грандиозни забави.

Тие беа создадени за да бидат легенди.

Тие беа создадени за да бидат принцези и да студираат на приватни факултети и да имаат величествени куќи.

Дедо ми и баба ми ги сакаа девојките, па не можеа да кажат кого сакаат најмногу. Прво Кери, па Пени, па Бес, па потоа пак Кери. Имало раскошни свадби со лососи и харфи, а после паметни русокоси внучиња и смешни руси кучиња. Баба ми и дедо ми тогаш биле страшно горди со нивното прекрасно американско семејство.

Тие изградиле три нови куќи на нивниот приватен остров и на секоја од нив ѝ дале по едно име: Виндермир за Пени, Ред Гејт за Кери и Кадлдаун за Бес.

Јас сум најстарото внуче во семејството Синклер. Наследничка на островот, богатството и очекувањата. Па, најверојатно.

4

ЈАС, ЏОНИ, МИРЕН и Гет. Гет, Мирен, Џони и јас.

Семејството нè нарекува „Лажговците“ и ние најверојатно го заслужуваме тоа. Сите сме на горе-долу иста возраст и сите сме родени на есен. Правиме проблеми на островот речиси секоја година.

Гет почна да доаѓа на Бичвуд годината кога имавме по осум години. Осмо лето, така го викавме тоа лето.

Пред тоа, јас, Мирен и Џони не бевме Лажговци. Ние бевме само братучеди, а Џони беше здодевен затоа што не сакаше да си игра со девојчиња.

Џони, тој е потскокнување, елан, живост, неспокојство и сарказам. Порано ни ги бесеше барбиките за врат или пукаше во нас со пиштоли направени од лево коцки.

Мирен, таа е шеќер, љубопитност и дожд. Порано ги поминуваше долгите попладниња со Тафт и близначките, прскајќи се на големата плажа додека јас цртав цртежи и читав на лулката на тремот во куќата Клермонт.

Тогаш се појави и Гет и почна да ги поминува летата со нас.

Мажот на тетка Кери ја остави кога таа беше трудна со брат му на Џони, Вил. Не знам што се случи. Семејството никогаш не зборува за тоа. Додека да дојде

осмото лето, Вил веќе беше пораснато бебе, а Кери веќе се гледаше со Ед.

Овој Ед, тој беше препродавач на уметнички дела и обожаваше деца. Тоа беше сè што имавме слушнато за него кога Кери изјави дека ќе го донесе на Бичвуд, заедно со Џони и бебето.

Тие беа последните кои пристигнаа тоа лето, а ние останатите бевме на пристаништето и го чекавме бродот да пристигне. Дедо ме крена во раце за да можам да му мавнам на Џони, а тој пак носеше портокалов елек за спасување и се дереше од бродот.

Баба Типер стоеше до нас. Кога погледна накај бродот, изразот на нејзиното лице се смени, па јас подзамижав со очите за да видам што гледаше.

Кери истапи нанапред со Вил на колкот. И тој носеше елек за бебиња, а сите околу мене се развеселија кога го видоа. Неговата коса... чисто руса. Беше очигледно дека ова мало момченце кое сè уште не го ни знаевме беше член на семејството Синклер.

Џони скокна од бродот и го фрли елекот на пристаништето. Прва работа што ја направи, се стрча накај Мирен и ја клоцна. Потоа ме клоцна мене. Ги клоцна близначките. Тогаш застапа пред баба и дедо и се исправи. „Мило ми е што ве гледам, бабо и дедо. Едвај чекам да почнеме со ова прекрасно, среќно лето.“

Типер го гушна. „Мајка ти ти рече да кажеш така, нели?“

„Да“, рече Џони. „И треба да речам, мило ми е што ве гледам пак.“

„Умно момче.“

„Може да одам сега?“

Типер му го бакна пегавиот образ. „Оди, ајде.“

Ед беше зад Џони, откако застапа да им помогне на вработените да го симнат багажот од бродот.

Тој беше висок и слаб. Неговата кожа беше многу темна: индијанско потекло, како што дознавме подоцна. Носеше очила со црни рамки и беше облечен во градски алишта: ленен костум и кошула на риги. Панталоните му беа истуткани од патувањето.

Дедо ме спушти.

Устата на баба Типер се стегна во тенка линија. Потоа ги покажа сите заби и истапи нанапред.

„Ти мора да си Ед. Колку убаво изненадување.“

Се ракуваа. „Зар Кери не ви кажа дека ќе дојдеме?“

„Се разбира дека ни кажа.“

Ед разгледа наоколу, го измерка нашето бело семејство. Се сврте кон Кери. „Каде е Гет?“

Го извикаа неговото име, а тој излезе од внатрешноста на бродот, соблекувајќи го безбедносниот елек.

„Мајко, татко“, рече Кери, „го доведовме внукот на Ед да си игра со Џони. Ова е Гет Патил.“

Дедо посегна и го погали Гет по главата. „Здраво, младичу.“

„Здраво.“

„Татко му почина, годинава“, објасни Кери. „Тој и Џони се најдобри пријатели. Сакавме да ѝ помогнеме на сестра му на Ед, да ја ослободиме на неколку недели. И Гет? Ти ќе можеш да пливаш и да си играш како што се договоривме. Океј?“

Но Гет не одговори. Тој гледаше во мене.

Неговиот нос беше драматичен, неговата уста слатка. Кожата темно кафена, косата црна и брановидна. Телото наелектризирано од енергија. Гет изгледаше како да бараше нешто. Тој беше ентузијазам и обмислување. Амбиција и силно кафе. Можев вечно да гледам во него.

Нашите погледи се фиксираа еден на друг.

Јас се свртев и побегнав.

Гет тргна по мене. Можев да ги чујам неговите стапала зад мене на дрвените патеки кои го сечат островот.

Продолжив да трчам.

Тој продолжи да трча по мене.

Џони го бркаше Гет. И Мирен го бркаше Џони.

Возрасните продолжија да зборуваат на приста-ништето, љубезно вртејќи околу Ед, гугајќи му на бебето Вил. Малите си правеа тоа што прават мали деца.

Ние четворицата престанавме да трчаме кога стасавме до минијатурната плажичка покрај куќата Кадлдаун. Тоа е мало парче песок со високи карпи од двете страни. Во тоа време никој не ја користеше плажата многу. На големата плажа имаше помек песок и помалку морски тревы.

Мирен ги соблече чевлите, а ние останатите го следевме нејзиниот пример. Фрлавме камења во водата. Едноставно постоевме.

Јас ги напишав нашите имиња на песокот.

Каденс, Мирен, Џони и Гет.

Гет, Џони, Мирен и Каденс.

Тоа беше нашиот почеток.

ЏОНИ МОЛЕШЕ ГЕТ да остане подолго.

Го доби тоа што го сакаше.

Следната година молеше Гет да дојде на цело лето.

Гет дојде.

Џони беше првиот внук. Баба ми и дедо ми речиси никогаш не го одбиваа Џони.